

„Да са повърж на себе си, азъ бѣхъ са смѣсилъ съ Кыпрянитъ и избѣгнѣхъ проникателното недовѣріе на царя. Нарбалъ треперяше отъ страхъ да не бѣдѣж открытъ; туй бы погубило и него и мене. Неговото нетърпѣніе да ны види да трѣгнемъ бѣше невѣроятно: но противнитъ вѣтрове ны задържахъ доста време въ Тиръ.

„Азъ са възползовахъ отъ туй пребываніе за да са опознаѣ съ нравитъ на Финикіянитъ, толкози прочути между сичкитъ извѣстны народы. Чудяхъ са на щастливото положеніе на този голѣмъ градъ, който е посрѣдъ морето на единъ островъ. Ближнитъ брѣгъ е възхитителенъ по плодородіето си, по превъсходнитъ плодове които дава, по числото на градоветъ и селата, които са почти допиратъ едно до друго, найподиръ по приятността на своя климатъ: защото горитъ бранѣжтъ този брѣгъ отъ жезкѣя юженъ вѣтъръ; той са прохладжа отъ сѣверния вѣтъръ, който духа отъ кѣмъ морето. Туй мѣсто е у подножіето на гората Ливанъ на който върхътъ, като пронизва облацитъ, допире до звѣздытъ; вѣченъ ледъ покрыва неговото чело; рѣкы пълны отъ снѣгъ падатъ, като порои отъ бърдата които обикалятъ неговата глава. Отъ долу са вижда единъ прострѣнитъ лѣсъ отъ дрѣвни кедрове, които са виждатъ толкози стары колкото и земята на които сѣ израели, и които издигатъ своитъ гѣсты клонове чакъ до облацитъ. Този лѣсъ има подъ себеси тлѣсты пасища по ребрата на гората. Тамъ са скитатъ быкове които мучжтъ, овцы блѣжтъ съ тѣхнитъ нѣжны агнета които подекачатъ на младата трѣва: тамъ текжтъ хиляды разны потоцы съ быстра вода, които доставятъ вода насѣкждѣ. Найподиръ подъ тѣзи пасища са вижда подножіето на гората което прилича на градина: пролѣтъта и есенята царуватъ тамъ заедно за да съединяватъ тукъ цвѣтоветъ съ плодетъ. Никого нито ядовитото духанье на юга; който изсушава и изгаря сичко, нито лютитъ аквилонъ (а) не сѣ смѣбили да изгладжтъ живитъ цвѣтове които украсяватъ тѣзи градина.

„Близу при този прекрасенъ брѣгъ са издига въ

(а) Сѣверныйтъ студенъ вѣтъръ.